

Sygn. akt V CSK 108/07

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "S." w B.

o uchylenie uchwały i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 7 listopada 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna, którą wniósł zawodowy pełnomocnik, nie spełnia istotnego wymagania procesowego, przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Brak w niej bowiem uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Autor skargi kasacyjnej w zakresie wymagania określonego w 398 § 1 pkt 3 k.p.c. ograniczył treść skargi kasacyjnej do stwierdzenia: „wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”. Wniosek ten nie został w ogóle uzasadniony, mimo że art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby skarga kasacyjna zawierała „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie”.

Niezamieszczenie w skardze kasacyjnej uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, i w związku z tym podlega odrzuceniu *a limine* jako niedopuszczalna. Stanowisko takie prezentowane zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego - w odniesieniu do istotnego elementu kasacji, jakim był wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania - zachowało aktualność na gruncie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej. Spełnienie obowiązku wynikającego z art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może polegać tylko na odwołaniu się do powołanych podstaw, na których oparta została skarga. Odwołanie się do podstaw kasacyjnych nie wypełnia obowiązku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Byłoby to bowiem zbędnym powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności.

Skoro więc skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 398 § 1 pkt 3 k.p.c. należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).